

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jana Šmakala a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobkyně: O. H.
zastoupena advokátkou JUDr. Martinou Tejnskou, sídlem
náměstí Republiky 2/2, Plzeň

proti
žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, sídlem Škroupova 1760/18,
Plzeň

za účasti
osoby zúčastněné na P. K.
řízení:

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2025, č.j. PK-RR/451/25,

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

I.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 25. 2. 2025 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2025, č.j. PK-RR/451/25 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo k jejímu odvolání změněno rozhodnutí Městského úřadu Sušice ze dne 6. 8. 2024, č.j. 2719/21/VYS/Va-26 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), o dodatečném nepovolení stavby „*Zahradní domek u rodinného domu č.p. X.*“ na pozemku st. p. XA., XB., parc. č. XC. v katastrálním území X. Změna prvoinstančního rozhodnutí spočívala v tom, že toto se mění na usnesení s novým výrokem, jímž se podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), řízení o žádosti žalobkyně ze dne 24. 5. 2021 o dodatečné povolení shora označené stavby zastavuje.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně má za to, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, skutkový stav, ze kterého žalovaný vychází, nemá oporu ve spise, a rozhodnutí je též věcně nesprávné, byla porušena ustanovení o řízení před správním orgánem a rozhodnutí je nezákonné pro rozpor s obecně závaznými právními předpisy.
3. Žalobkyně uvedla, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2023, č.j. 3 As 260/2020-42. Právě ve světle tohoto rozhodnutí žalovaný konstatuje, že žádost žalobkyně o vydání dodatečného povolení stavby ze dne 24. 5. 2021 je zjevně právně nepřipustná, a proto podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu zastavil řízení o vydání dodatečného povolení stavby. Žalovaný však zásadním způsobem pochybil, když neposoudil všechna specifika tohoto konkrétního případu, resp. závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu za každou cenu vykládal k tíži žalobkyně. Tím žalovaný porušil ustanovení o řízení před správním orgánem.
4. Dle žalobkyně žalovaný především ve světle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu odkazuje na neaktivitu stavebníka. V daném případě s tímto závěrem nelze souhlasit. Řízení o odstranění stavby bylo zahájeno dne 18. 3. 2021, téhož dne podala žalobkyně první žádost o vydání dodatečného povolení stavby (bez projektové dokumentace) – nutno říci, že žalobkyně tak učinila v souladu s předchozí právní úpravou, kdy § 110 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) neupravoval neprojednání žádosti pro případ absence projektové dokumentace (mimoходом i v tomto je případ posuzovaný Nejvyšším správním soudem jiný). Nicméně když žalobkyně toto vlastní pochybení zjistila (při doručení usnesení o zastavení řízení o její žádosti), v souladu se zavedenou praxí podala opakovanou žádost, a to do jednoho měsíce od zastavení řízení o předchozí žádosti (a ve lhůtě cca dvou měsíců od vlastního zahájení řízení o odstranění stavby). Neaktivitu v jednání žalobkyně tedy nelze spatřovat.
5. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný rovněž nezohlednil délku celého řízení před správními orgány. Žalobkyně má za to, že právě délka řízení měla vliv na napadené rozhodnutí a právě vlivem délky tohoto řízení dochází k porušení základních práv žalobkyně. Správní orgán vlastní průtahy vysvětloval covidovými opatřeními. Nicméně za předpokladu, že by řízení probíhalo bez průtahů, lze očekávat ukončení řízení posouzením věci samé a nikoli zastavením řízení pro zjevnou právní nepřipustnost žádosti

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

ve světle výkladu Nejvyššího správního soudu, které přichází 2 roky po podání žádosti žalobkyně.

6. Pokud jde o závěry Nejvyššího správního soudu, žalobkyně uvedla, že stanovisko Nejvyššího správního soudu přichází až po deseti letech praxe, kdy opakované žádosti o vydání dodatečného povolení stavby ve smyslu § 129 odst. 2 stavebního zákona po uplynutí 30denní lhůty byly běžnou záležitostí. Stanovisko Nejvyššího správního soudu o charakteru propadné lhůty tím, že má v praxi působit retroaktivně, a to na všechny případy (dopadá tedy i na případy zahájené před vydáním stanoviska Nejvyššího správního soudu), jak bylo opakovaně konstatováno odbornou literaturou, ale též další právní praxí, dle názoru žalobkyně zasahuje do základních lidských práv občana, kdy není možné předvídat jednání státních orgánů. Jinými slovy žádost žalobkyně byla státním orgánem přijata, běží o ní rozsáhlé řízení a po téměř čtyřech letech má být toto řízení zastaveno pro zjevnou právní nepřipustnost podané žádosti vyslovené rozhodnutím soudu v jiném zcela odlišném případě. Toto posouzení nejen že způsobuje chaos a nejistotu pro všechny občany v zahájených a dosud neskončených řízeních, má samozřejmě dopad i na základní zásady správního řízení jako je hospodárnost a rychlost řízení, předvídatelnost rozhodnutí či zásada dobré správy ve smyslu Hlavy II správního řádu.
7. Žalovaný ve svých úvahách při nekritickém přijetí aplikace rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2023, č.j. 3 As 260/2020-42, dle žalobkyně pochybil, když nezohlednil, že doba pro podání dodatečného stavebního povolení v případě žalobkyně spadá do období covidových opatření. K tomu žalobkyně připomíná, že řízení posuzované Nejvyšším správním soudem v rozhodnutí ze dne 30. 1. 2023 spadá do období let 2013 – 2017. Nejvyšší správní soud tedy nijak nezohledňoval zcela specifické období v životech všech občanů ČR v důsledku pandemie Covid-19. I v této souvislosti považuje žalobkyně retroaktivitu výkladu zákona do zavedené praxe na základě výkladu soudu za neústavní (a to minimálně pro případy, kde došlo k plynutí třiceti denní lhůty v době nejtvrdsších covidových opatření). Pokud zákon sám nestanoví, že lhůta k podání žádosti o vydání dodatečného povolení stavby má charakter lhůty propadné, pak je třeba pohlížet na případ žalobkyně ve světle všech aspektů, a nikoliv zcela obecně, jak to učinil Nejvyšší správní soud a potažmo žalovaný.
8. Žalobkyně připomněla, že v době, kdy měla dle výkladu zákona podat žádost o vydání dodatečného stavebního povolení, a to společně s projektovou dokumentací, spadá do období vyhlášeného nouzového stavu na základě Usnesení Vlády ČR v souvislosti s epidemií viru SARS-CoV-2. Vzhledem ke všem přijatým covidovým opatřením (v podobě uzavření úřadů, škol, zdravotnických zařízení, ale též opatření spojených s omezením pohybu občanů, promíjením různých lhůt, rušením daňových zákonů apod.) žalovaným uplatněný striktní výklad lhůty jako lhůty propadné dle § 129 odst. 2 stavebního zákona a ve světle celého průběhu dosavadního řízení před správními orgány (kdy žalobkyně ihned podává, byť chybnou žádost, avšak toto pochybení ihned napravuje v souladu s dosavadní praxí podáním nové žádosti) je zcela nepřipustný. I pokud bychom připustili později Nejvyšším správním soudem vyslovený výklad zákona pro tento případ, měla být opakovaná žádost žalobkyně shledána právě ve světle covidových opatření úkonem podle § 41 správního řádu. Ani v tomto směru žalobkyně nesouhlasí s argumentací žalovaného, že zmeškaný úkon učiněný v souladu s § 41 odst. 2 správního řádu musí být úkonem bezvadným, a to navíc v období covidových opatření – pokud by zákon vyžadoval

naplnění dalších úkonů ve světle covidových opatření, pak bylo povinností správního orgánu žalobkyni náležitě poučit. Tím, že správní orgán zahájil řízení o vydání dodatečného stavebního povolení, měla žalobkyně důvodně za to, že učinila vše potřebné pro řádné zahájení řízení o vydání dodatečného stavebního povolení (a potažmo vše proti případnému rozhodnutí o odstranění stavby).

9. Žalobkyně má tedy za to, že i vzhledem k období, kdy běžela doba pro učinění žádosti o vydání dodatečného stavebního povolení, nelze její žádost posoudit bez dalšího jako zjevně právně nepřipustnou. Naopak řízení o vydání dodatečného stavebního povolení bylo zahájeno zcela v souladu se zákonem a jako takové by mělo skončit posouzením věci samé.
10. Žalobkyně tedy shrnula:
 - Druhou žádost o vydání dodatečného stavebního povolení podala žalobkyně v souladu s běžně zavedenou praxí.
 - Výklad Nejvyššího správního soudu v tom směru, že nastavená praxe v podobě opakovaných žádostí není správná, přichází až 2 roky po podání druhé žádosti žalobkyně.
 - Až dva roky po podání druhé žádosti žalobkyně je řečeno, že 30denní lhůta dle § 129 odst. 2 stavebního zákona je lhůtou propadnou. Toto není stanoveno zákonem, ale pouze výkladem Nejvyššího správního soudu ve zcela odlišném případě, aniž by Nejvyšší správní soud posuzoval pandemickou situaci v ČR a její opatření mající dopad do každodenní sféry života.
 - Druhá žádost žalobkyně ze dne 24. 5. 2021 přichází dva měsíce po zahájení řízení o odstranění stavby – viz opatření ze dne 12. 3. 2021, sp.zn. 106/21/VYS/Va. Nelze tedy konstatovat neaktivitu žalobkyně a úmyslné protahování řízení. Neaktivitu, zejm. v prvních letech řízení, lze shledat naopak u samotného stavebního úřadu.
 - Třicetidenní lhůta pro podání žádosti o vydání dodatečného stavebního povolení běžela v době vyhlášeného nouzového stavu v souvislosti s covidovými opatřeními.
 - Sám stavební úřad v rámci vysvětlení průtahů řízení odkazuje na covidová opatření. Pokud tedy tato opatření mohou sloužit stavebnímu úřadu jako omluva pro průtahy řízení, měla by být uplatněna rovněž ve prospěch žalobkyně.
 - Žalobkyně v co nejkratší možné lhůtě doplnila původně chybějící projektovou dokumentaci.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že považuje žalobní námitky za nedůvodné a že postupoval v odvolacím řízení v souladu s § 129 odst. 2 stavebního zákona, podle kterého lze žádost o dodatečné povolení stavby podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení o odstranění stavby. Žalobkyně v této lhůtě sice žádost o dodatečné povolení stavby zahradního domku podala, ale bez projektové dokumentace, a stavební úřad v souladu s § 110 odst. 4 stavebního zákona řízení zastavil. Opakovaná žádost o dodatečné povolení stavby zahradního domku byla podána již po stavebním zákonem stanovené lhůtě. Postup stavebních úřadů v takových případech vyplývá z ustálené judikatury správních soudů, ze které vyplývá, že lhůta 30 dnů stanovená pro podání

žádosti o dodatečné povolení stavby je lhůtou propadnou. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

IV.

Replika žalobkyně

12. Žalobkyně podala k vyjádření žalovaného repliku. Uvedla, že není pravdou, že by stavební úřad postupoval dle ustálené judikatury. Toto tvrzení obстоjí v případech dnešní doby, resp. případech zahájených po vydání zlomového judikátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2023, č.j. 3 As 260/2020-42. Nemůže však obstat v posuzovaném případě.
13. Žalobkyně upozornila, že sám stavební úřad neměl evidentně jasno ve věci, zda je lhůta dle § 129 odst. 2 stavebního zákona lhůtou propadnou či nikoliv. Pokud by tomu tak bylo, neprobíhalo by stavební řízení bezmála 4 roky, přičemž v mezidobí dokonce bylo vydáno rozhodnutí o vydání dodatečného povolení stavby. Pokud v takto zásadní otázce neměl jasno sám správní orgán, jak měl mít v dané věci jasno stavebník. Je zcela nepochybné, že dosavadní praxe byla zcela odlišná. Aplikovat průlomový judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2023, č.j. 3 As 260/2020-42, retroaktivně, tedy na případy zahájené před jeho vydáním, je dle názoru žalobkyně porušením zásady, že stejné případy by měly být posuzovány stejně, obdobně obdobně. Příklad, kdy stavební úřad v inkriminované době vydá, byť jediné rozhodnutí o vydání dodatečného povolení stavby (v jiné věci), přestože žádost o jeho vydání byla podána po uplynutí třicetidenní lhůty, ovšem v posuzovaném případě dojde k zamítnutí žádosti s ohledem na propadnou třicetidenní lhůtu, je ukázkovým případem porušení této zásady. Jakým způsobem stavební úřad v roce 2021 postupoval, naznačuje již samotný průběh posuzovaného řízení. Konkrétní postupy stavebního úřadu pak lze zjistit dotazem na stavební úřad. Vlastní délka stavebního řízení a jeho průběh jednoznačně vylučují tvrzení žalované strany, že stavební úřad postupoval v souladu s ustálenou judikaturou. Jiné námitky žalovaný nevznesl. Zásadním však dle názoru žalobkyně je, zda lze vůbec judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2023, č.j. 3 As 260/2020-42, aplikovat v daném případě, když tento vůbec neuvažuje o možnostech covidových opatření, jak již bylo uvedeno ve vlastním žalobním tvrzení.

V.

Posouzení věci soudem

14. Vzhledem k tomu, že žalobkyně i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání a ve věci bylo lze rozhodnout jen na základě listinných důkazů, k nimž měli účastníci možnost se vyjádřit nebo které jsou jim známy, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) o věci samé bez jednání.
15. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

16. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 1. 2023, č.j. 3 As 260/2020-42, v bodech 27 a 28 uvedl, že „v případě lhůty 30 dnů, stanovené v § 129 odst. 2 stavebního zákona, se jedná o procesní lhůtu propadnou. Pokud na základě včas podané žádosti o dodatečné povolení stavby stavební úřad (i) přeruší řízení o odstranění stavby a (ii) vede řízení o podané žádosti, negativními konsekvencemi nedodržení této lhůty je a contrario postup, kdy stavební úřad Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

řízení o odstranění stavby nepřeruší a řízení o dodatečném povolení stavby nevede. Nejvyšší správní soud proto v tomto ohledu souhlasí s názorem krajského soudu (inspirovaného výše uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 230/2015-34), že se jedná o jisté zpřísnění právní úpravy oproti právní úpravě před účinností novely stavebního zákona provedené zákonem č. 350/2012 Sb. Zákonodárce se stanovením přísnějších pravidel pro podávání žádosti o dodatečné povolení stavby snažil zabránit zneužívání institutu dodatečného povolení stavby, jakkoli ponechal dosti obecných procesních možností, aby stavebník podmínky pro dodatečné povolení mohl splnit.“.

17. Nejvyšší správní soud v bodech 23 až 26 rozsudku uvedl:

„Pokud by se Nejvyšší správní soud přiklonil k výkladu zastávaného stěžovatelem, vyložil by totožné ustanovení (věty čtvrté § 129 odst. 2 stavebního zákona) odlišně od prejudikatury. Nejvyšší správní soud by v takovém případě připustil existenci situací, že by na základě opakované žádosti stavebníka o dodatečné povolení stavby sice nedošlo k přerušení řízení o odstranění stavby dle § 129 odst. 2 stavebního zákona, avšak možnost vést opakovaně řízení o dodatečném povolení stavby by (za předpokladu, že v mezidobí nedošlo k pravomocnému rozhodnutí o odstranění stavby) byla takřka bezbřehá.

Nejvyšší správní soud si je vědom existence praxe, kdy stavební úřady přistupují k věcnému projednání opakovaných žádosti (za situace, kdy se nejedná o žádosti spojené s obstrukcemi stavebníka či vlastníka stavby). Nejvyšší správní soud chápe tento postup stavebních úřadů jako jistou procesní opatrnost odrážející reparační, nikoliv sankční charakter řízení o odstranění stavby a řízení o dodatečném povolení stavby (jak ostatně správně uvedl stěžovatel). Krajský soud ovšem v napadeném rozsudku poukázal na celou řadu institutů správního řádu, které v řízení o dodatečném povolení stavby dávají stavebníkům či vlastníkům stavby procesní možnosti, jejichž úspěšné uplatnění může vést k pozitivnímu výsledku řízení (možnost doplnit chybějící podklady dle § 45 odst. 2 správního řádu, možnost přerušit řízení za účelem opatření podkladů dle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu či možnost využít institutu prominutí zmeškání úkonu, a to podáním žádosti dle § 41 správního řádu).

K tomuto Nejvyšší správní soud dále v obecné rovině odkazuje též na možnost žadatele vyvolat nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci pokud bude novým rozhodnutím vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta (§ 101 písm. b) správního řádu). Nové rozhodnutí lze vydat v případě změny skutkových či právních okolností, eventuálně při nápravě předchozího nesprávného právního názoru, který správní orgán v předchozím řízení zaujal. Limitem pro vydání nového rozhodnutí je právní moc rozhodnutí o odstranění stavby, překážkou zde naopak není lhůta uvedená v § 129 odst. 2 stavebního zákona, neboť nové řízení ve věci běží na základě původní žádosti.

Samotná možnost požádat o dodatečné povolení stavby představuje pro stavebníka či vlastníka stavby výhodu v situaci, kdy porušil zákon a realizoval stavbu bez příslušných veřejnoprávních aktů, anebo v rozporu s nimi. Tuto možnost nápravy nadto doplňují výše zmiňované instituty správního řádu. Všechny uvedené procesní prostředky ovšem předpokládají aktivitu stavebníka, jak správně poukazují žalobkyně. Pokud stavebník o dodatečné povolení stavby požádá, následně ale nedodá požadované podklady ani nezvolí jiný procesní postup, který by v jeho konkrétní situaci byl vhodný, nelze jeho aktivitu hodnotit jako dostatečnou, neboť proces uvedení právního stavu do souladu se stavem faktickým nemůže být omezen pouze na jednorázovou aktivitu v podobě podání žádosti. Stavebník se nemůže spoléhat ani na to, že

bude-li v řízení o první žádosti nečinný, zhojí stávající situaci prostřednictvím případných dalších opakovaných žádostí.“

18. Soud se se závěry, ke kterým Nejvyšší správní soud dospěl, ztotožňuje.

B.

19. Žalobkyně požádala dne 18. 3. 2021 o dodatečné povolení stavby. Řízení o dodatečném povolení stavby bylo zastaveno podle § 110 odst. 4 stavebního zákona pro nepřipojení projektové dokumentace, přičemž rozhodnutí o zastavení řízení nabylo právní moci dne 11. 5. 2021.
20. Žalobkyně podala dne 24. 5. 2021 novou žádost o vydání dodatečného povolení stavby, ke které dne 26. 5. 2021 připojila projektovou dokumentaci stavby.
21. Žádost žalobkyně ze dne 24. 5. 2021 je nutno kvalifikovat jako opakovanou žádost o dodatečné povolení stavby. Řízení o první žádosti ze dne 18. 3. 2021 bylo pravomocně procesně ukončeno zastavením řízení podle § 110 odst. 4 stavebního zákona z důvodu nepřipojení projektové dokumentace, přičemž žalobkyně nevyužila procesních nástrojů, které jí právní řád poskytoval k nápravě tohoto stavu v rámci probíhajícího řízení. Namísto toho žalobkyně podala po právní moci rozhodnutí novou žádost, obsahově se týkající stejného předmětu.
22. Jak vyplývá ze shora citovaných závěrů Nejvyššího správního soudu, podání opakované žádosti o dodatečné povolení stavby není přípustné.
23. Jisté odchýlení se od těchto závěrů nabídl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 11. 2025, č.j. 5 As 142/2025-38. Pokud jde o skutkové okolnosti jím souzeného případu, „žalovaný oběma žalobcům doporučil podání „nové žádosti o umístění stavby“ v případě, že dojde ke změně územního plánu. Žalobci tedy nepodali správní žalobu proti tomuto rozhodnutí, ale v souladu s doporučením žalovaného správního orgánu podali druhou žádost o dodatečné povolení stavby, jelikož měli legitimní očekávání, že o ní bude z důvodu změny územního plánu rozhodnuto kladně.“. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „jestliže byli žalobci poučeni o možnosti podat opakovanou žádost o dodatečné povolení stavby v případě změny územního plánu (což v průběhu správního ani navazujícího soudního řízení nebylo rozporováno), nelze jim klást k tíži, že tímto způsobem postupovali.“. V nyní souzené věci se žalobkyni v předchozím řízení o dodatečném povolení stavby takového poučení, které by zakládalo oprávnění podat opakovanou žádost, nedostalo. Závěr Nejvyššího správního soudu tak ve prospěch žalobkyně nesvědčí.
24. Pokud jde o délku správního řízení před jeho zastavením žalovaným, tato není způsobila zhojit nedostatek předmětné podmínky řízení, neboť nic nemění na tom, že řízení o opakované žádosti vést nelze.
25. Na tomto místě je vhodné upozornit na to, že řízení o dodatečném povolení stavby není řízením toliko o právech a povinnostech žalobkyně, jakožto stavebníka, ale také o ochraně veřejných zájmů a práv ostatních účastníků řízení. V nyní souzené věci byl požadavek žalobkyně na pokračování řízení o dodatečném povolení stavby v protikladu k právu osoby zúčastněné na řízení na to, aby řízení o opakované žádosti vedeno nebylo. Dlužno doplnit, že osoba zúčastněná na řízení tuto skutečnost výslovně namítla ve vyjádření k odvolání žalobkyně. Žalobkyně dostala možnost požádat o dodatečné povolení stavby, řízení však nedovedla ke zdárnému konci. Její nedůslednost nelze spravedlivě klást k tíži

osoby zúčastněné na řízení tak, aby tato byla k ochraně svých práv povinna účastnit se řízení, které již vedeno být nemá.

26. Jde-li o tvrzení žalobkyně o retroaktivitu právního názoru Nejvyššího správního soudu, je nezbytné uvést, že každý názor soudu ve správním soudnictví se tradičně vyjadřuje ke skutkovému a právnímu vztahu retrospektivně. Rozsudek Nejvyššího správního soudu vykládá relativně „*novou právní úpravu*“, ke které žádná dlouhodobá konstantní judikatura, jež by zakládala oprávněné očekávání žalobkyně, nebyla. Ostatně žalobkyně žádnou takovou konstantní judikaturu nedoložila, nedoložila ani, že by druhou žádost podávala odkazem na takovou judikaturu.
27. Nedůvodnými jsou i námitky žalobkyně o situaci v souvislosti s onemocněním Covid-19. Žalobkyně netvrdila, jakým konkrétním způsobem jí měla zabránit v řádném vedení a zakončení řízení o její první žádosti. Avšak i pokud by tak učinila, nemělo by to žádný vliv na vedení řízení o její druhé žádosti, neboť by to byly okolnosti, které měla uplatnit v rámci řízení o její první žádosti.
28. Konečně je nutné uvést, že druhá žádost žalobkyně o dodatečné povolení stavby nebyla žádostí podle § 41 správního řádu. Podle § 41 odst. 2 věta první a druhá správního řádu požádat o prominutí zmeškání úkonu účastník může do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Žalobkyně podala opakovanou žádost o dodatečné povolení stavby, tuto skutečnost ostatně tvrdila i v žalobě. Žalobkyně nežádala o prominutí zmeškání lhůty, neuvedla, jaká překážka jí v dodání projektové dokumentace bránila, projektovou dokumentaci ani současně s podáním nespojila. Projektovou dokumentaci doložila až následně po podání opakované žádosti o dodatečné povolení stavby.

VI.

Rozhodnutí soudu

29. Soud neshledal žádný z žalobkyní uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

30. Soud nerozhodl na základě dalších důkazů, neboť toho nebylo třeba k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VIII.

Náklady řízení

31. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly (a žalovaný navíc právo na náhradu nákladů řízení ani neuplatnil), rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do

dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 1. dubna 2026

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu